Sygn.akt.I.C. 635/15

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2016r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSR Alina Gałęzowska

Protokolant Aniela Kowalik

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2016r. w Środzie Śląskiej

sprawy z powództwa M. W.

przeciwko (...) S.A z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A z siedzibą w W. na rzecz powoda M. W. kwotę 1.070,89 zł (tysiąc siedemdziesiąt złotych osiemdziesiąt dziewięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 13 stycznia 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r, a także wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. zasądza od strony pozwanej (...) S.A z siedzibą w W. na rzecz powoda M. W. kwotę 84,04 zł (osiemdziesiąt cztery złote cztery grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. zwraca powodowi M. W. kwotę 498,96 zł (czterysta dziewięćdziesiąt osiem złotych dziewięćdziesiąt sześć groszy) tytułem niewykorzystanej zaliczki na biegłego

UZASADNIENIE

Powód M. W. pozwem złożonym dnia 9 czerwca 2015r. domagał się zasądzenia od strony pozwanej (...) SA z siedzibą w W. kwoty 1717,18 zł tytułem dopłaty odszkodowania za szkodę komunikacyjną numer PL (...) z dnia 12 grudnia 2013 r. wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 1471,18 zł od dnia 13 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 246 zł. od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także zasądzenia od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania wg norm przepisanych. W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 12 grudnia 2014 roku miało miejsce zdarzenie drogowe, w wyniku którego uszkodzony został pojazd marki V. (...) nr. rej. (...) będący własnością J. B.. Samochód został uszkodzony z winy innego uczestnika ruchu, który posiadał ważne ubezpieczenie obowiązkowe OC na podstawie umowy zawartej ze stroną pozwaną. Szkoda została zgłoszona i zarejestrowana przez stronę pozwaną pod numerem PL (...). Postępowanie likwidacyjne przeprowadzone przez stronę pozwaną zakończyło się wydaniem decyzji z dnia 20 grudnia 2013 r. o uznaniu roszczenia co do zasady i wypłacie kwoty 939,66zł.odszkodowania. Wyliczenie takiej wartości zostało oparte na oględzinach mobilnego rzeczoznawcy oraz kalkulacji naprawy pojazdu. Umową sprzedaży wierzytelności z dnia 13 marca 2015 r. powód nabył wierzytelność od poszkodowanego. Powód nie akceptując wydanej decyzji zlecił sporządzenie kosztorysu naprawy niezależnemu rzeczoznawcy. Opinia numer (...) z dnia 16 kwietnia 2015 roku określiła koszt naprawy na kwotę 2410,84 zł. Dla sporządzenia profesjonalnej wyceny powód poniósł koszt 246,00 zł Powód wskazuje, że przepisy prawa przewidują, że odpowiedzialność za szkodę powinna objąć zwłaszcza rzeczywistą wysokość doznanej przez poszkodowanego szkody (art 361 par 2 k.c.).

Dotychczasowe działania strony pozwanej zwłaszcza zapłata odszkodowania w kwocie 939,66 zł nie doprowadziły do naprawy całkowitej wyrządzonej powodowi szkody. Dobitnie wskazują na to wyraźne i istotne różnice pomiędzy kosztorysem naprawy sporządzonym przez stronę pozwaną oraz przygotowany przez niezależnego rzeczoznawcę na zlecenie powoda. Rozbieżności te wynikają zwłaszcza z faktu, iż strona pozwana znacznie zmniejszyła przyjętą stawkę za jedną roboczogodzinę 70 zł w praktyce taka stawka waha się w granicach od 120 zł-160 zł., a zatem niemożliwa jest naprawa pojazdu za podaną wyżej kwotę. Nadto wyceniając wartość części koniecznych do naprawy uszkodzonego pojazdu strona pozwana przyjęła ograniczenie cen części podlegających wymianie z uwagi na możliwość nabycia ich tańszych zamienników w sytuacji kiedy uszkodzeniu uległy części oryginalne. Powód poddaje w wątpliwość zgodność z prawem takiego działania strony pozwanej. Odszkodowanie wyliczone przez stronę pozwaną w oparciu o takie zamienniki nie kompensuje w pełni doznanego przez poszkodowanego uszczuplenia majątkowego. Dochodzona pozwem kwota jest różnicą kosztu naprawy pojazdu określonego w kalkulacji nr (...) (2410,84 zł,) wraz z kosztem ekspertyzy (246 zł) a sumą pieniężną wypłaconą przez stronę pozwaną tytułem zwrotu kosztów naprawy pojazdu (939,66 zł.). Odsetki naliczane są od dnia wymagalności kwoty bezspornej świadczenia tj. od dnia następnego po upływie terminu do likwidacji szkody wynikającego z art. 817 k.c. do dnia zapłaty.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana (...) SA z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W ocenie strony pozwanej kwota odszkodowania wypłacona tytułem kosztów naprawy pojazdu w wysokości 939,66 zł. odpowiadała kosztom naprawy wyliczonym wg przeciętnych cen części zamiennych i robocizny niezbędnej dla dokonania naprawy. Uzyskana z odszkodowania kwota pozwala na przywróceniu pojazdu do stanu sprzed wypadku przy uwzględnieniu cen usług i części występujących na lokalnym rynku. W ocenie strony pozwanej miernikiem wysokości szkody, co wynika z dyspozycji art. 363 § 2 k.c. winny być przeciętne, a nie maksymalne ceny rynkowe, wówczas wypłacone odszkodowanie stanowi odpowiednią sumą pieniężną w rozumieniu art. 363 § 1 k.c. Strona pozwana wskazała również, że zastosowane urealnienie cen części zamiennych, czyli obniżenie ich cen z poziomu (...) ma swoje uzasadnienie w zasadach doświadczenie życiowego wskazujących, że naprawa pojazdu nie musi odbyć się w (...) i wg cen z (...), gdzie koszt jest niewspółmiernie wysoki w stosunku do wartości pojazdu, a jej wykonanie w nieautoryzowanych warsztatach przy użyciu części zakupionych poza siecią (...) umożliwia przywrócenie uszkodzonego pojazdu do stanu w jakim znajdował się przed kolizją. Strona pozwana podniosła również, że wyjaśnienia wymaga okoliczność czy pojazd został po kolizji naprawiony przez poszkodowanego. Jeżeli został w ten sposób przywrócony do stanu sprzed kolizji to wówczas wyłącznie koszty poniesione przez poszkodowanego stanowią o wysokości poniesionej przez niego szkody. Jeżeli zaś pojazd nie został naprawiony wyjaśnienia wymaga czy uszkodzone w wyniku kolizji z dnia 12 grudnia 2013 r. części pojazdu były częściami oryginalnymi, wcześniej nieuszkodzonymi skoro odszkodowanie ma rekompensować rzeczywistą stratę poszkodowanego. W związku z powyższym strona pozwana zakwestionowała kalkulację naprawy przedstawioną przez powoda zarzucając, że zastosowano w niej stawki cen części i roboczogodziny obowiązujące w (...), co stanowi naruszenie art 363 §2 k.c. Ponieważ przedłożona kalkulacja nie może być podstawą rozstrzygnięcia o wysokości szkody bezzasadne jest więc żądanie zwrotu kosztów wydatkowanych na jej wydanie. Nie ma również uzasadnienia roszczenie o zapłatę odsetek za opóźnienie w wykonaniu zobowiązania skoro pozwany nie był i nie jest w opóźnieniu w rozumieniu art. 481 k.c.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 grudnia 2014 roku miało miejsce zdarzenie drogowe w wyniku, którego uszkodzony został pojazd marki V. (...) nr. rej. (...) rok prod. 2007 będący własnością J. B.. Sprawca zdarzenia kierujący pojazdem F. (...) nr rej. (...) podczas wykonywania manewru cofania uszkodził zaparkowany pojazd należący do poszkodowanego. Podmiotem zobowiązanym do naprawienia szkody w ramach zawartej umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy wypadku jest strona pozwana.

Bezsporne

Strona pozwana, po otrzymaniu w dniu 13 grudnia 2013 r. zawiadomienia o fakcie powstania szkody, przeprowadziła tzw. postępowanie likwidacyjne, uznając swoją odpowiedzialność z tytułu zawarcia umowy ubezpieczenia

odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Strona pozwana w sporządzonym przez siebie kosztorysie wskazała, iż koszt naprawy pojazdu kształtuje się na poziomie 939,66 zł. brutto przy zastosowaniu 55 % urealnienia na części oryginalne oraz przyjęciu stawki za roboczogodzinę na poziomie 70 złotych. Taka też kwota została wypłacona na rzecz właściciela uszkodzonego pojazdu.

Dowody: zawiadomienie o szkodzie z dnia 13 grudnia 2013 r. w aktach szkody kalkulacja naprawy nr (...) k. 16-21 decyzja z dnia 20 grudnia 2013 r. k. 15

W dniu 13 marca 2015 r. powód M. W. zawarł z poszkodowanym J. B. umowę przelewu wierzytelności z tytułu odszkodowania przysługującego zbywcy od (...) S.A. z siedzibą w W. wynikająca ze zdarzenia z dnia 12 grudnia 2013 r., w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki V. (...) o nr rej. (...) nr akt szkody (...).

Dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 13 marca 2015 r. k. 14

Powód M. W. udzielił w dniu 16 marca 2015 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. pełnomocnictwa do reprezentowania go w postępowaniu przed osobami fizycznymi i prawnymi w szczególności Towarzystwami (...) jak również jednostkami rządowymi i samorządowymi w celu wyegzekwowania przysługujących udzielającemu pełnomocnictwa należności wynikających ze szkody komunikacyjnej z dnia 12 grudnia 2013 r. przeciwko (...) nr szkody (...).

Dowód: pełnomocnictwo z dnia 16 marca 2015 r. w aktach szkody

(...) Sp. z o.o.z siedzibą we W. zleciła Stowarzyszeniu (...) określenie kosztów naprawy pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...) stanowiącego własność J. B.. Koszt naprawy brutto pojazdu określony w kalkulacji (...) z dnia 16 kwietnia 2015 r. wyniósł 2410,84 zł. Tytułem sporządzenia kosztorysu naprawy pojazdu (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. zobowiązana była zapłacić kwotę 246,00 zł.

Dowody: kalkulacja (...) z dnia 16 kwietnia 2015 r. Stowarzyszenia (...) k. 22-29 faktura Vat nr (...) k. 30

Pojazd marki V. (...) nr. rej. (...) nie był naprawiany po kolizji z dnia 12 grudnia 2013 r. Poszkodowany chciał zamówić oryginalne części do samochodu jednak wypłacone odszkodowanie nie pozwalało na sfinansowanie kosztów tego typu naprawy. Przed kolizją z dnia 12 grudnia 2013 r. samochód nie był przez poszkodowanego naprawiany. Przeglądy samochodu dokonywane były w warsztatach naprawaczch w Ś..

Dowód: zeznania świadka J. B. k. 70

W samochodzie marki V. (...) nr. rej. (...) w wyniku kolizji z dnia 12 grudnia 2013 r. uległy uszkodzeniu: ozdobna rama środkowego wlotu powietrza polegająca na miejscowym przełamaniu ciągłości struktury tworzywa, z którego została wykonana występujące w pobliżu jej lewej krawędzi oraz w części środkowej poniżej logo producenta pojazdu. Charakter tych uszkodzeń kwalifikuje przedmiotowy element do wymiany na nowy. W wyniku chwilowego nacisku spowodowanego kontaktem z pojazdem sprawcy kolizji przełamaniu uległy górne wsporniki środkowej kraty wlotu powietrza. Uszkodzeniu uległa również nakładka zderzaka przedniego, wymagająca poddania lakierowania naprawczemu. Bazując na identyfikacji uszkodzonych elementów pojazdu oraz bazie cen części systemu A. na miesiąc szkody tj. grudzień 2013 r. sporządzono kosztorys jego naprawy. Zgodnie z wariantową analizą ustalenia rzeczywiste koszty naprawy pojazdu wynoszą:

wariant I – przy zastosowaniu bazy cen oryginalnych części zamiennych sygnowanych logo producenta pojazdu (O) oraz przy uwzględnieniu wysokości średnich stawek prac blacharsko-lakierniczych, obowiązujących w autoryzowanych stacjach obsługi tj. 135/135 zł netto na datę zaistniałej szkody – 1.767,59 zł netto, 2.174 zł. brutto

wariant II – przy zastosowaniu bazy cen oryginalnych części zamiennych sygnowanych logo producenta pojazdu (O) oraz przy uwzględnieniu wysokości średnich stawek prac blacharsko-lakierniczych, obowiązujących w nieautoryzowanych lokalnych warsztatach naprawczych spełniających technologię naprawczą producenta tj. 100/100 zł. netto na datę zaistniałej szkody – 1.634,59 zł. netto, 2010,55 zł brutto

wariant III – przy zastosowaniu bazy cen oryginalnych części zamiennych nie sygnowanych logo producenta pojazdu (Q) oraz przy uwzględnieniu wysokości średnich stawek prac blacharsko-lakierniczych obowiązujących w nieautoryzowanych lokalnych warsztatach naprawczych spełniających technologię naprawczą producenta tj. 100/100 zł netto na datę zaistniałej szkody – brak dostępnych części zamiennych należących do grupy (Q)

Wielokrotnie prowadzona analiza w kwestii jakości technologii wykonania części zamiennych potwierdza, że tylko naprawa przedmiotowego pojazdu z wykorzystaniem oryginalnych części zamiennych (należących do grupy O) bądź części oryginalnych niesygnowanych logiem producenta pojazdu (należących do grupy Q) oraz przeprowadzenie jej zgodnie z technologią naprawczą producenta pojazdu jest gwarancją doprowadzenia przedmiotowego pojazdu do stanu sprzed zaistniałej kolizji drogowej. Przeprowadzenie naprawy pojazdu w autoryzowanej stacji obsługi determinuje zastosowanie wyłącznie oryginalnych części zamiennych sygnowanych logo producenta pojazdu (O). Z uwagi na fakt, że dla przedmiotowego pojazdu brak jest oryginalnych części zamiennych nie sygnowanych logo producenta pojazdu (Q)docelowa likwidacja szkody powinna się odbyć na podstawie kosztorysu systemu A. wariant I lub II.

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i wyceny pojazdów P. B. z dnia 18 grudnia 2015 r. k.72-86

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Powód dochodził zasądzenia od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. łącznie kwoty 1.717,18 zł, w tym: kwotę 1.471,18 zł tytułem dopłaty do odszkodowania za szkodę komunikacyjną numer (...) z dnia 12 grudnia 2013 r., kwotę 246,00 zł tytułem wydatków poniesionych na sporządzenie kalkulacji kosztów naprawy pojazdu wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 1471,18 zł od dnia 13 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 246 zł. od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty

Pomiędzy stronami procesu sporna była wysokość przysługującego powodowi świadczenia wynikająca z rodzaju i cen części, jakie mają być wykorzystane do naprawy pojazdu oraz wysokość stawki za roboczogodzinę prac blacharsko-lakierniczych. Niesporny był zakres naprawy przedmiotowego pojazdu, jak również odpowiedzialność strony pozwanej co do zasady. Sporna pozostawała także zasadność zasądzenia odsetek ustawowych oraz wydatków poniesionych na sporządzenie kalkulacji kosztów naprawy pojazdu.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia (art. 822 § 2 k.c.). Zgodnie natomiast z art. 822 § 4 k.c. uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Podobne uregulowanie zawiera art. 19 ust. 1 znajdującej zastosowanie w niniejszej sprawie ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Jak stanowi art. 34 ust. 1 cytowanej ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Powstanie odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierowcy pojazdu za szkodę wyrządzoną ruchem pojazdu innym podmiotom pociąga za sobą również obowiązek wypłaty przez zakład ubezpieczeń świadczeń z tytułu ubezpieczenia OC w granicach odpowiedzialności posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego. Zgodnie z art. 36 ust. 1 powołanej ustawy, odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej

posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Podstawę odpowiedzialności sprawcy szkody stanowi natomiast art. 436 k.c. w zw. z art. 435 k.c.

Zgodnie z art. 361 § 2 k.c. naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Naprawienie szkody powinno nastąpić według wyboru poszkodowanego bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej (art. 363 § 1 k.c.). Przywrócenie stanu poprzedniego ma miejsce, jeżeli stan pojazdu po naprawie pod względem stanu technicznego, zdolności użytkowania, części składowych, trwałości i wyglądu odpowiada stanowi przed uszkodzeniem. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 kwietnia 2013 r. (VI ACa 975/12).

W ocenie Sądu aby można było mówić o realizacji zasady pełnego odszkodowania należało przychylić się do stanowiska powoda, że strona pozwana niezasadnie zaniżyła wysokość świadczenia przysługującego w związku ze szkodą powstałą wskutek zdarzenia z dnia 12 grudnia 2013 r. Szkoda ta zostanie całkowicie naprawiona poprzez zapłatę na rzecz powoda świadczenia w wysokości 1.070,89 zł (2.010,55 zł – 939,66zł.)

Wysokość szkody powstałej wskutek zdarzenia z dnia 12 grudnia 2013 r. została w sposób wariantowy określona w opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i wyceny pojazdów P. B. z dnia 18 grudnia 2015 r. Sąd podzielił zarówno ustalenia, jak i wnioski opinii w pełnej rozciągłości. Zgodnie opinią rzeczywiste koszty naprawy pojazdu wynoszą:

wariant I – przy zastosowaniu bazy cen oryginalnych części zamiennych sygnowanych logo producenta pojazdu (O) oraz przy uwzględnieniu wysokości średnich stawek prac blacharsko-lakierniczych, obowiązujących w autoryzowanych stacjach obsługi tj. 135/135 zł netto na datę zaistniałej szkody – 1.767,59 zł netto, 2.174 zł. brutto

wariant II – przy zastosowaniu bazy cen oryginalnych części zamiennych sygnowanych logo producenta pojazdu (O) oraz przy uwzględnieniu wysokości średnich stawek prac blacharsko-lakierniczych, obowiązujących w nieautoryzowanych lokalnych warsztatach naprawczych spełniających technologię naprawczą producenta tj. 100/100 zł. netto na datę zaistniałej szkody – 1.634,59 zł. netto, 2010,55 zł brutto

wariant III – przy zastosowaniu bazy cen oryginalnych części zamiennych nie sygnowanych logo producenta pojazdu (Q) oraz przy uwzględnieniu wysokości średnich stawek prac blacharsko-lakierniczych obowiązujących w nieautoryzowanych lokalnych warsztatach naprawczych spełniających technologię naprawczą producenta tj. 100/100 zł netto na datę zaistniałej szkody – brak dostępnych części zamiennych należących do grupy (Q).

Wielokrotnie prowadzona analiza w kwestii jakości technologii wykonania części zamiennych potwierdza, że tylko naprawa przedmiotowego pojazdu z wykorzystaniem oryginalnych części zamiennych (należących do grupy O) bądź części oryginalnych niesygnowanych logiem producenta pojazdu (należących do grupy Q) oraz przeprowadzenie jej zgodnie z technologią naprawczą producenta pojazdu jest gwarancją doprowadzenia przedmiotowego pojazdu do stanu sprzed zaistniałej kolizji drogowej. Przeprowadzenie naprawy pojazdu w autoryzowanej stacji obsługi determinuje zastosowanie wyłącznie oryginalnych części zamiennych sygnowanych logo producenta pojazdu (O). Z uwagi na fakt, że dla przedmiotowego pojazdu brak jest oryginalnych części zamiennych nie sygnowanych logo producenta pojazdu (Q) (Q)docelowa likwidacja szkody powinna się odbyć na podstawie kosztorysu systemu A. wariant I lub II.

W ocenie Sądu likwidacja szkody powinna się odbyć w oparciu o wariant II opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i wyceny pojazdów P. B. z dnia 18 grudnia 2015 r.– przy zastosowaniu bazy cen oryginalnych części zamiennych sygnowanych logo producenta pojazdu (O) oraz przy uwzględnieniu wysokości średnich stawek prac blacharsko-lakierniczych, obowiązujących w nieautoryzowanych lokalnych warsztatach naprawczych spełniających

technologię naprawczą producenta tj. 100/100 zł. netto na datę zaistniałej szkody – 1.634,59 zł. netto, 2010,55 zł brutto

Zgodnie z treścią uchwały 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r. (III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112) część wmontowywana do pojazdu nie będzie stanowiła samodzielnego przedmiotu obrotu, w związku z czym nie można jej wartości porównywać z wartością wymontowywanej części już eksploatowanej. Część ta bowiem stanowić będzie część składową pojazdu i jako taka ma być w pełni zgodna z pozostałymi elementami wchodzącymi w jego skład. Należy stwierdzić, że część taka co do zasady nie będzie odbierana jako zwiększająca wartość pojazdu, przy czym zamontowanie dostępnego na rynku zamiennika mogłoby doprowadzić właśnie do jej zmniejszenia. Użyty w uzasadnieniu uchwały zwrot „co do zasady" oznacza, że w wyjątkowych sytuacjach zamontowanie w używanym pojeździe nowej części stanowić będzie rzeczywiste zwiększenie jego wartości. Taki stan miałby miejsce, gdyby części które miały być wymienione, bądź naprawione, były już wcześniej poddane naprawie blacharskiej lakierniczej lub były uszkodzone. Ciężar wykazania tej okoliczności spoczywał na stronie pozwanej. Strona pozwana zawnioskowała na tę okoliczność dowód z zeznań świadka J. B.. Zeznania świadka nie wykazały aby części które miały być wymienione, bądź naprawione, były już wcześniej poddane naprawie blacharskiej lakierniczej lub były uszkodzone. Sąd uznał zeznania świadka za wiarygodne. Brak było zatem podstaw do zastosowania obniżenia wartości poprzez zastosowanie amortyzacji.

Poszkodowany ma prawo wyboru warsztatu, w którym dokona naprawy swojego pojazdu. Warsztaty samochodowe różnią się miedzy sobą w zakresie wyposażenia w sprzęt i aparaturę naprawczą oraz kwalifikacje osób wykonujących czynności naprawcze. Skorzystanie z najtańszego warsztatu naprawczego łączy się ze zwiększonym ryzkiem, że naprawa nie doprowadzi do rzeczywistego przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia. Zgodzić się trzeba jednak ze stanowiskiem strony pozwanej, że w przypadku pojazdów kilkuletnich, nieobjętych gwarancją producenta, której zachowanie wymagałoby spełnienia określonych wymogów nie można przyjąć aby właściwą naprawę pojazdu zapewniała tylko autoryzowana stacja obsługi pojazdów danej marki. Pojazd marki V. (...) nr. rej. (...) nie był naprawiany po kolizji z dnia 12 grudnia 2013 r. Poszkodowany chciał zamówić oryginalne części do samochodu jednak wypłacone odszkodowanie nie pozwalało na sfinansowanie kosztów tego typu naprawy. Przed kolizją z dnia 12 grudnia 2013 r. samochód nie był przez poszkodowanego naprawiany. Przeglądy samochodu dokonywane były w warsztatach naprawaczch w Ś.. Kosztami ekonomicznie uzasadnionymi w tym przypadku będą koszty ustalone według cen oryginalnych części zamiennych sygnowanych logo producenta pojazdu (O) oraz przy uwzględnieniu wysokości średnich stawek prac blacharsko-lakierniczych, obowiązujących w nieautoryzowanych lokalnych warsztatach naprawczych spełniających technologię naprawczą producenta.

W związku z powyższym za niezasadne należy uznać stanowisko strony pozwanej, że dokonana przez nią na rzecz poszkodowanego wypłata kwoty 939,66 zł wyczerpywała całość przysługującego mu odszkodowania. Tym samym należało uznać, że w pełni zasadne jest zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kwoty 1.070,89 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 13 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r., a także wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty na podstawie art. 436 k.c. w zw. z art. 822 k.c., art. 361 k.c. i art. 36 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz art. 817 k.c. i art. 481 § 1 i 2 k.c. O powyższym Sąd orzekł w pkt I sentencji wyroku

W pozostałym zakresie żądanie zapłaty podlegało oddaleniu jako niezasadne. Powód nie wykazał, aby wysokość szkody w pojeździe przekraczała kwotę 2010,55 zł brutto. Stosownie do art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu rozumieć należy z jednej strony jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami poniechania realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu. Interpretacja pojęcia „faktu" musi prowadzić do łączenia go wyłącznie z faktami prawnymi. Tylko z takimi faktami bowiem normy prawa materialnego wiążą w swych hipotezach określone konsekwencje prawne (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07 listopada 2007 r., II CSK 293/07)

Bezzasadne było również żądanie zasądzenia od strony pozwanej na rzecz powoda kwoty 246 zł stanowiącej wydatki poczynione w związku ze zleceniem prywatnej ekspertyzy. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 18 maja 2004 r. (III CZP 24/04, OSNC 2005/7-8/117) wskazał, że tego rodzaju wydatki nie są wprawdzie wyłączone z zakresu obowiązku kompensacji szkody przez żaden przepis szczególny lub przez postanowienie umowne, jednakże przeprowadzenie przez powoda prywatnej ekspertyzy ukazującej wysokość rzeczywiście doznanej szkody musi być obiektywnie uzasadnione i konieczne. Potrzeba sięgnięcia po opinię specjalistyczną będzie wtedy uzasadniona, gdy podmiot zamawiający lub też następnie domagający się objęcia odszkodowaniem kosztów związanych sam nie będzie profesjonalistą, posiadającym legitymację na skutek zawartej z poszkodowanym umowy cesji wierzytelności. Sądowi znany z urzędu jest fakt, że powód jest osobą trudniącą się profesjonalnie zakupem i dochodzeniem wierzytelności z tytułu szkód rzeczowych w pojazdach samochodowych, a zatem nie można uznać poniesionych kosztów specjalistycznej kalkulacji za obiektywnie uzasadnione i konieczne. Mając powyższe na uwadze w pkt II sentencji wyroku Sąd oddalił dalej idące powództwo.

Orzeczenie w przedmiocie kosztów procesu zawarte w pkt III sentencji wyroku oparto na podstawie art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Powód wygrał proces w 62%, koszty jakie poniósł w związku postępowaniem to kwota 1.004,04 zł (86 zł opłata od pozwu, 617 zł koszty zastępstwa procesowego, 301,04 zł wykorzystana zaliczka na opinię biegłego). Strona pozwana wygrała proces w 38 %, a koszty jakie poniosła na ten cel wynoszą 1.417 zł (617 zł. koszty zastępstwa procesowego, 800 zł. wykorzystana zaliczka na wydatki). Powód zobowiązany był zatem do zwrotu stronie pozwanej kwoty 538,46 zł (38 % z 1.417 zł), natomiast strona pozwana na rzecz powoda kwoty 622,50 zł. (62 % z 1004,04 zł.), dlatego ostatecznie Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 84,04 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, o czym orzekł w pkt III sentencji wyroku.

Orzeczenie w pkt. IV wyroku znajduje uzasadnienie w 84 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz. U. za 2010 rok, Nr 90, poz. 594 ze zmianami).